

8 — Tragač rajskog sveta

Postoje milijarde galaksija tamo. Milijarde zvezda, u svakoj od njih. Milijarde planeta. Mi treba da nađemo samo jednu.

Gledam u crno platno istačkano sjajnim, belim čiodama, izvorima života. Peta godina, od kako sam napustio matični brod, poslednji dom ljudske rase; sedma generacija koja živi van uništenog sveta, traži, luta. U beskrajnom crnilu, tražimo tačku svetlosti. Uzimam dva lista papira. Na jedan upisujem karakteristike planete u čijoj se orbiti nalazim. Povlačim liniju.

Nenaseljiva.

Zovu nas tragači, oni koji će naći rajski svet — novi dom. Opremljene malim brodom jednočlane posade i opremom za orbitalno skeniranje planeta, šalju nas u potragu kada uđemo u treću deceniju. Svetlosni pogon nas vodi od jednog do drugog kamena. Put je dug, a ja postajem umoran.

Srećem narod pod nazivom Bentari. Putuju u floti od preko stotinu brodova, čudnog izgleda, svaki je drugačiji i neobičniji od prethodnog. Preko komunikatora ih pitam ko su, odakle dolaze.

„Mi smo putnici, tražimo svet koji smo odavno napustili.“

„Zašto ste ga napustili?“, pitam, iznenađen.

„Mislili smo da ćemo naći bolji. Prevarili smo se.“

Bolji... Ljutio bih se, ali ih razumem. Kada se Zemlja okrenula protiv mojih predaka, mislili su da će se samo pokupiti i otići, na svet koji je bolji. I oni su se prevarili. Pitam ih, da li znaju za planetu koja bi odgovarala mom narodu.

„Mi ne znamo. Ali, ako nastaviš kuda si krenuo, doći ćeš do Nihila, oni će znati. Samo moraš požuriti, jer videsmo flotu ratobornih Kirdana, upućenu ka njihovom svetu.“

Bentari odlaze, kroz brodski prozor gledam u kamen koji ostaje iza njih, mračan, pust. Da li bi napustili svoj dom, da su znali koliko je teško naći drugi? Uzimam dva lista papira, u slučaju da se nešto dogodi sa kompjuterom. Na jedan upisujem karakteristike.

Nenaseljiva.

Nije mi dugo trebalo da nađem nihile, ali su me kirdani prestigili. Oko planete kruži prsten metalnih delova, krš preostao od dve flote. Manevrišem kroz njega i primećujem da bitka još uvek traje. Ipak, napadači su nadmoćni i nemilosrdni. Okružuju preostale nihilske brodove i oružjima kakva do sada nisam video ih pretvaraju u plutajuće grobnice, savršene detalje na kosmičkom svodu.

Moj brod biva zarobljen. Dok me sprovode ka svom glavnom komandujućem, stražari mi govore da nisu pucali, jer nema časti u ubijanju onog koji ne može da se brani. Njihov vođa je krupniji od ostalih; koža mu je tamna, siva, prošarana debelim venama. Glava mu je stena, ispunjena kvrgama, posledicama brojnih borbi koje je prošao i pobedio. Ne treba mi objašnjenje da je to najveći ratnik njihove rase.

„Šta si ti, biće mizerno? Šta tražiš ovde?“, pita me, nozdrve mu se šire kao da će me progutati.

Zadubljeno me sluša dok pričam o sebi i svom narodu. Zauzavljaju me kada mu kažem zašto sam došao do nihilskog sveta.

„Nihili su slab narod. Veruju u propovedi iz starih knjiga, veruju da postoji nešto više od onog što se može opipati kožom, ose-

titi mirisom. Treba im vođstvo, zato smo mi tu, da ih uputimo u stvarnost.“

Podseća me na vode starog sveta. One, koji su napustili reči drevnih vremena, jer nisu želeli da ih shvate; jer im nisu odgovarale. Možda, da smo više verovali, naš svet se ne bi okrenuo protiv nas. Možda, da smo se bojali sudnjeg dana, ne bi se ni dogodio. Možda ne bi lutali ovom beskrajnom, crnom pustoši.

„Dopada mi se tvoj narod, biće mizerno.“, nastavlja, „Vodili ste mnoge ratove. Videli ste mnogo stradanja. Biće mi zadovoljstvo da krvarim u bitkama sa vašim ratnicima, kada se ponovo uzdignete.“

Naređuje svojim učenjacima da pronađu lokaciju rajskog sveta u nihlskim drevnim spisima, a zatim me oslobađa i želi sreću u potrazi.

Pogledom ispraćam svet koji napuštam. Iako na njega nisam kročio, zamišljam guste šume i visoke planine; bistre potoke i nepregledne okeane. Sve ono što okom nisam video, a u mislima mi je toliko blisko, opipljivo skoro. Uzimam dva lista papira. Na jedan beležim podatke.

Nenaseljiva.

Put koji prelazim je dug, naporan. Ipak, sada imam cilj; znam gde idem, lakše je. Osećam da sam blizu, da se mojoj potrazi bliži kraj. Sa prvim borama na licu, stižem na odredište. Ne treba mi skener da mi kaže da je planeta ispred mene naseljiva. Iz orbite se vide zelena polja i duboke vode. Čak me i kontinenti podsećaju na dom. Želim da se spustim, da je vidim izbliza, osetim netaknutu prirodu pod nogama, udahnem nereciklirani kiseonik.

Bljesak svetlosti me sprečava. Moj brod je nestao; sada sam samo ja, plutam u crnom. Ispred mene je svetlucavi entitet, anomalija rekao bih. Progovara.

„Ja sam čuvar rajskog sveta. Šta te dovodi pred mene?“

„Moj narod nema dom; tražimo ga već generacijama.“

„Da bi mogao da prisvojiš ovaj svet kao sopstveni, moraš znati odgovor na večno pitanje.“

„Koje je pitanje?“

„To zna samo onaj, koji daje odgovor.“

Šta je to što stoji ispred mene? Biće, uzdignuto na nivo postojanja koji ne mogu da shvatim? Bog? Misli lutaju ispred očiju. Prevrćem odgovore: Vera, Reč, 42... kako mogu znati odgovor, ako ne znam pitanje? Ko sam ja da dam takav odgovor, kada ne mogu da shvatim ni ko me pita.

Bljesak me je opet zaslepeo. Na brodu sam. Nije ni sačekao da kažem nešto, znao je da nemam šta. Čovečanstvo je nemo. Odgovor je možda jednostavan. Verujemo da je stvarnost komplikovana, a nije; možda je mi samo činimo takvom. Ono što znam, surova je. Planeta ispred mene je kamen, hladan i mrtav već milionima godina. Vadim dva lista papira. Na jedan upisujem karakteristike.

Nenaseljiva.

Podižem pogled ka beskrajnom crnilu u kojem moje oči vide samo ništavilo. Prostor, u kojem postoji sve, a prazan je, poput unutrašnjosti mog broda. Siv, poput metala od kog su zidovi napravljeni. Zloćudan, poput sumornih misli koje me prate. Umoran sam od gledanja, od traženja. Sede vlasi i hiljade ispisanih listova mi

govore, vreme je da pođem nazad, ka matičnom brodu; stvarnom domu.

Spuštam pogled ka drugom listu.

Možda sretnem još neki narod, još neko nepojmljivo biće, u povratku.

Još nekog, ko će čuti moje reči.